

4. In deze zaak wordt – nota bene ‘ter voorlichting van partijen’ – in r.o. 11 geoordeeld dat dat wél kan, mits dat nieuwe besluit ‘in lijn is met wat in de tussenuitspraak is overwogen’. Dat is opmerkelijk. In de eerste plaats omdat gemakkelijk discussie kan ontstaan over de vraag wanneer een vervangings- of een wijzigingsbesluit nog ‘in lijn is met wat in de tussenuitspraak is overwogen’. Het antwoord op die vraag bepaalt of de Wro nog kan worden toegepast of niet. Belangrijker is dat de inwerkingtreding van het naar aanleiding van de tussenuitspraak bij herstelbesluit vastgestelde bestemmingsplan, impliceert dat dat bestemmingsplan volgens art. 4.6 lid 1 onder g Invoeringswet Omgevingswet onderdeel is geworden van het tijdelijke deel van het omgevingsplan. Dat heeft tot gevolg dat – zo oordeelt de Afdeling in de uitspraak *Tilburg* – een eventuele wijziging van het planologische regime alleen nog via de Omgevingswet in de vorm van een wijziging van het omgevingsplan kan plaatsvinden. De oplossing die de Afdeling in r.o. 11 van de hierboven afgedrukte uitspraak biedt, kan ik daar niet mee rijmen. Die oplossing leidt ertoe dat de Wro langer bruikbaar blijft (tot hoe lang eigenlijk?) naast het regime van de Omgevingswet. Dat is voor de gemeente Oss een plezierige uitkomst, maar bezien vanuit de systematiek van het planovergangsrecht en de daarop gestoelde uitspraak *Tilburg*, tegelijkertijd een schurende uitkomst. Zou het nu werkelijk zo bezwaarlijk zijn geweest als in deze zaak was geoordeeld dat een wijziging van het herstelbesluit moet plaatsvinden door een wijziging van het omgevingsplan conform de Omgevingswet in plaats van een overgangsrechtelijke toepassing van de Wro? Ik teken daarbij aan dat waarschijnlijk een groot deel van de nadelige uitkomsten van het herstelbesluit relatief eenvoudig en op korte termijn door de gemeenteraad kunnen worden weggenomen door het nemen van een voorbereidingsbesluit als bedoeld in art. 4.14 Omgevingswet.

A.G.A. Nijmeijer

AB 2026/3

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

23 juli 2025, nr. 202203188/1/R2

(Mr. A. ten Veen)

m.nt. T. Groot

Art. 3.1 Wro

ECLI:NL:RVS:2025:3412

Bestemmingsplan; intrekking; overschrijven bestemmingsplan.

Het uitgangspunt is dat met de vaststelling van een nieuw bestemmingsplan het voorgaande bestemmingsplan wordt overschreven, tenzij uit het nieuwe bestemmingsplan volgt dat het voorgaande bestemmingsplan (al dan niet gedeeltelijk) in samenhang met het nieuwe bestemmingsplan blijft gelden. Of en in hoeverre een voorgaand plan zijn betekenis behoudt, is afhankelijk van de bewoordingen in de planregels, in combinatie gelezen met de verbeelding, en moet dus per geval beoordeeld worden.

Omdat er in bestemmingsplan HBBS geen bestemmingen of aanduidingen zijn toegekend aan deze locatie, afgezien van de gebiedsaanduiding “wetgevingszone – regelgeving aanpassingen verbeelding”, is gelet op artikel 3 van bestemmingsplan HBBS de verbeelding van het hier voorliggende bestemmingsplan niet overschreven. De in het voorliggende bestemmingsplan toegekende bestemmingen en aanduidingen zijn blijven gelden. In artikel 1 van bestemmingsplan HBBS is verder bepaald dat de regels van de vier genoemde bestemmingsplannen van toepassing zijn op dit bestemmingsplan, met in achtname van de in het bestemmingsplan HBBS opgenomen wijzigingen. Het hier voorliggende bestemmingsplan wordt echter niet genoemd, waardoor de regels uit het hier voorliggende bestemmingsplan zijn overschreven door de regels van bestemmingsplan HBBS en niet meer gelden.

Op de zitting heeft de raad aangegeven dat dit niet de bedoeling is geweest. Het voorgaande heeft tot gevolg dat de verbeelding van het hier voorliggende bestemmingsplan geldt, maar niet met de daarbij behorende regels van het bestemmingsplan HBBS. Dat is rechtsonzeker. Het voorliggende bestemmingsplan moet daarom vernietigd worden.

Uitspraak in het geding tussen:

1. Appellant A,

2. Appellant B,

beiden in Simpelveld, appellanten,

en

De raad van de gemeente Simpelveld, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2022 heeft de raad het bestemmingsplan “Herinrichting Uitkijkpunt Huls” gewijzigd vastgesteld.

Tegen dit besluit hebben appellanten beroep ingesteld.

De raad heeft een verweerschrift ingediend.

Appellanten hebben een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak op zitting behandeld op 22 mei 2025, waar appellanten, bijgestaan door mr. G.A.M. van de Wouw, rechtsbijstandverlener in Noorbeek, en de raad, vertegenwoordigd door drs. S.J. van de Venne en mr. M.J.J. Meevis, zijn verschenen.

Overwegingen

Overgangsrecht inwerkingtreding Omgevingswet

1. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Op grond van artikel 4.6, derde lid, van de Invoeringswet Omgevingswet blijft op een beroep tegen een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan waarvan het ontwerp vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet ter inzage is gelegd het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het bestemmingsplan onherroepelijk is.

Het ontwerpplan is op 31 oktober 2021 ter inzage gelegd. Dat betekent dat op deze beroepsprocedure het recht, waaronder de Wet ruimtelijke ordening, zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft.

Inleiding

2. Het bestemmingsplan maakt de herinrichting van het Hulsveld mogelijk. Er worden een uitkijkpunt en een horecagelegenheid met parkeervoorziening mogelijk gemaakt op een nu grotendeels onbebouwd veld. In het uitkijkpunt en de horecagelegenheid wordt de sarcofaag van Simpelveld geïntegreerd. Aan de zuidelijke kant van het plangebied wordt het terrein heringericht met een slingerpad en een aantal picknick- en/of zitplekken.

Appellanten wonen aan de overkant van het plangebied en komen op tegen dit bestemmingsplan. Zij vrezen vooral dat de horecabestemming die het bestemmingsplan heeft toegekend aan een deel van de gronden, zal leiden tot een aantasting van hun woon- en leefklimaat.

Is het bestemmingsplan overschreven?

3. De Afdeling overweegt dat voor deze locatie een nieuw bestemmingsplan is vastgesteld op 6 oktober 2022. Dit is het bestemmingsplan "Herziening bestemmingsplan Buitengebied 2021 Simpelveld" (hierna: bestemmingsplan HBBS). In bestemmingsplan HBBS is alleen de gebiedsaanduiding "wetgevingszone – regelgeving aanpassingen verbeelding" toegekend aan deze locatie. Er zijn geen bestemmingen of andere aanduidingen toegekend aan deze locatie. De Afdeling heeft bij uitspraak van 6 maart 2024, ECLI:NL:RVS:2024:862 het beroep dat was ingesteld tegen bestemmingsplan HBBS ongegrond verklaard. Dit betekent dat bestemmingsplan HBBS onherroepelijk is.

3.1. Artikel 1 van bestemmingsplan HBBS luidt: "Op dit bestemmingsplan zijn de regels van de bestemmingsplannen:

- bestemmingsplan "Buitengebied 2016": vastgesteld op 16 augustus 2016
- bestemmingsplan "Molsberg 79-96 te Simpelveld": vastgesteld op 28 juni 2018

- bestemmingsplan "Buitengebied 2016, 2e herziening": vastgesteld op 13 december 2018

- bestemmingsplan "Oude Molenstraat 7, Simpelveld": vastgesteld op 8 december 2020 van toepassing, met inachtneming van de in deze regels beschreven wijzigingen."

Artikel 2 luidt:

"Indien in dit bestemmingsplan regels worden gewijzigd, verwijderd of toegevoegd en daarbij wordt verwezen naar artikelen, leden en subleden, worden daarmee bedoeld de artikelen, leden en subleden zoals deze zijn opgenomen in de bestemmingsplannen "Buitengebied 2016", "Molsberg 79-96 te Simpelveld", "Buitengebied 2016, 2e herziening" en "Oude Molenstraat 7, Simpelveld". Indien in genoemde bestemmingsplannen regels worden verwijderd of toegevoegd, worden daarmee impliciet de overige artikelen, leden, subleden en overige opsommingen vernummerd met inachtneming van de in dit bestemmingsplan opgenomen wijzigingen."

Artikel 3 luidt:

"Ter plaatse van de aanduiding 'wetgevingszone – regelgeving aanpassingen verbeelding' zijn op de weergegeven bestemmingen en aanduidingen de regels van de bestemmingsplannen "Buitengebied 2016", "Molsberg 79-96 te Simpelveld", "Buitengebied 2016, 2e herziening" en "Oude Molenstraat 7, Simpelveld" van toepassing, met inachtneming van de in deze regels beschreven wijzigingen."

3.2. Het uitgangspunt is dat met de vaststelling van een nieuw bestemmingsplan het voorgaande bestemmingsplan wordt overschreven, tenzij uit het nieuwe bestemmingsplan volgt dat het voorgaande bestemmingsplan (al dan niet gedeeltelijk) in samenhang met het nieuwe bestemmingsplan blijft gelden. Of en in hoeverre een voorgaand plan zijn betekenis behoudt, is afhankelijk van de bevoordingen in de planregels, in combinatie gelezen met de verbeelding, en moet dus per geval beoordeeld worden.

3.3. Omdat er in bestemmingsplan HBBS geen bestemmingen of aanduidingen zijn toegekend aan deze locatie, afgezien van de gebiedsaanduiding "wetgevingszone – regelgeving aanpassingen verbeelding", is gelet op artikel 3 van bestemmingsplan HBBS de verbeelding van het hier voorliggende bestemmingsplan niet overschreven. De in het voorliggende bestemmingsplan toegekende bestemmingen en aanduidingen zijn blijven gelden. In artikel 1 van bestemmingsplan HBBS is verder bepaald dat de regels van de vier genoemde bestemmingsplannen van toepassing zijn op dit bestemmingsplan, met inachtneming van de in het bestemmingsplan HBBS opgenomen wijzigingen. Het hier voorliggende bestemmingsplan wordt echter niet genoemd, waardoor de

regels uit het hier voorliggende bestemmingsplan zijn overschreven door de regels van bestemmingsplan HBBS en niet meer gelden.

3.4. Op de zitting heeft de raad aangegeven dat dit niet de bedoeling is geweest. Het voorgaande heeft tot gevolg dat de verbeelding van het hier voorliggende bestemmingsplan geldt, maar niet met de daarbij behorende regels van het bestemmingsplan HBBS. Dat is rechtsonzeker. Het voorliggende bestemmingsplan moet daarom vernietigd worden.

3.5. Omdat het bestemmingsplan vernietigd moet worden, komt de Afdeling niet toe aan een inhoudelijke bespreking van de beroepsgronden van appellanten. Appellanten hebben op de zitting betoogd dat zij nog belang hebben bij een inhoudelijke beoordeling van hun gronden, omdat de raad de ontwikkeling in dit bestemmingsplan alsnog op een andere manier mogelijk kan maken. De Afdeling overweegt dat de raad zich op het standpunt heeft gesteld dat hij gaat nadenken hoe deze ontwikkeling alsnog mogelijk kan worden gemaakt als geconcludeerd wordt dat het bestemmingsplan moet worden vernietigd, omdat de planregels zijn overschreven. Dit betekent niet dat appellanten nog belang hebben bij een inhoudelijke bespreking van hun gronden. De manier waarop de raad in een eventueel toekomstig besluit deze ontwikkeling alsnog mogelijk wil maken, kan in deze procedure niet beoordeeld worden. Als de raad een nieuw besluit neemt, kunnen appellanten daar tegen opkomen.

Conclusie

4. Het beroep is gegrond. Het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan "Herinrichting Uitkijkpunt Huls" moet worden vernietigd.

5. De raad moet de proceskosten van appellanten vergoeden.

6. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 27 maart 2024,

ECLI:NL:RVS:2024:1174, zijn op een eventueel nieuw te nemen besluit de Omgevingswet en de daarbij behorende omgevingsrechtelijke regels van toepassing. Dat houdt onder meer in dat niet meer kan worden teruggevallen op het vóór 1 januari 2024 ter inzage gelegde ontwerpbestemmingsplan, omdat in het ontwerpbestemmingsplan geen regels zijn gesteld met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt het besluit van de raad van de gemeente Simpelveld van 17 februari 2022 tot vast-

stelling van het bestemmingsplan "Herinrichting Uitkijkpunt Huls";

III. veroordeelt de raad van de gemeente Simpelveld tot vergoeding van bij appellant A en appellant B in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.883,58, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatige verleende bijstand, met dien verstande dat bij d betaling van genoemd bedrag aan één van hen, het bestuursorgaan aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan;

IV. gelast dat de raad van de gemeente Simpelveld aan appellant A en appellant B het door hun voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 184 vergoedt.

Noot

1. 'Is het bestemmingsplan overschreven?', zo luidt het tussenkopje in de hier geannoteerde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling). Met lange (oplopende) doorlooptijden bij de bestuursrechter (o.a. Raad van State, *Jaarverslag 2024*, laatst geraadpleegd op 24 november 2025 via raadvanstate.nl/jaarverslag2024/bestuursrechter/productie-en-doorlooptijden/), de populariteit van zogenoemde paraplubbestemmingsplannen en de druk op planologische besluiten vanwege de grote maatschappelijke behoefte aan woningbouw (zie daarover eerder mijn noot in *AB 2025/154* bij ABRvS 12 februari 2025, ECLI:NL:RVS:2025:543), kan het niet verbazen dat deze vraag met enige regelmaat impliciet of expliciet bij de Afdeling voorligt. De vraag komt onder andere aan de orde bij de toepassing van artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Daarover verschenen al meerdere annotaties in dit blad (bijvoorbeeld mijn noot in *AB 2025/121* bij ABRvS 13 november 2024, ECLI:NL:RVS:2024:4599), onder andere in verband met de conclusie hierover van staatsraad advocaat-generaal Nijmeijer van 29 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2238 en de uitspraak die volgde van 13 november 2024. Maar daarover gaat deze annotatie niet. In deze annotatie zoom ik in op sec de figuur van het 'overschrijven' bij het vaststellen van een bestemmingsplan. Hoe zit dit (juridisch) precies (punt 3) en wat is de lijn in de rechtspraak (punt 4)? Om wat meer grip op de materie te krijgen, zet ik hierna echter eerst onder 2 kort de casus uiteen zoals deze voorlag in de hier geannoteerde uitspraak. De feiten hebben namelijk weliswaar een zaaksgebonden karakter, maar de complicaties waar deze gemeenteraad tegenaan liep doen zich zonder twijfel ook voor bij andere gemeenten. Zo blijkt bijvoorbeeld ook uit de uitspraak van de Afdeling van 8 oktober 2025, ECLI:NL:RVS:2025:4610, *AB 2026/2*, m.nt. Nijmeijer, met name r.o. 8, waarin

de gemeente en de raad beroep instelden tegen een eigen herstelbesluit.

2. Op 17 februari 2022 stelt de gemeenteraad van Simpelveld het bestemmingsplan “Herinrichting Uitkijkpunt Huls” vast. Daartegen stellen omwonenden beroep in, welk beroep op 22 mei 2025 – en dus ruim 2 jaar na de vaststelling – op zitting wordt behandeld en uitspraak wordt gedaan op 23 juli 2025. Hangende de procedure tegen dit eerste bestemmingsplan is een nieuw bestemmingsplan vastgesteld: het bestemmingsplan “Herziening bestemmingsplan Buitengebied 2021 Simpelveld” (bestemmingsplan HBBS) en wel op 6 oktober 2022. Met dit tweede bestemmingsplan is slechts een aanduiding toegekend aan het plangebied van het eerste bestemmingsplan; er zijn geen bestemmingen of andere aanduidingen toegekend. Het beroep dat tegen dit tweede bestemmingsplan is ingediend, is door de Afdeling bij uitspraak van 6 maart 2024, ECLI:NL:RVS:2024:862, ongegrond verklaard. In dit tweede bestemmingsplan is in de regels neergelegd welke bestemmingsplannen van toepassing zijn. Verschillende bestemmingsplannen worden genoemd, maar het eerste bestemmingsplan niet. Dit betekent dat hoewel de verbeelding van het eerste bestemmingsplan niet is overschreven omdat er in het tweede bestemmingsplan geen bestemmingen of aanduidingen zijn toegekend aan het plangebied, de regels van het eerste bestemmingsplan wél zijn overschreven en dus niet meer gelden. Dit was niet de bedoeling van de raad en leidt tot de rechts-onzekere situatie dat de planregels van het tweede bestemmingsplan gelden, of eigenlijk de regels in de bestemmingsplannen waarnaar wordt verwezen, en de verbeelding van het eerste bestemmingsplan. Het besluit tot vaststelling van het eerste bestemmingsplan wordt vernietigd vanwege strijd met de rechtszekerheid.

3. In de hier geannoteerde uitspraak staat fraai uiteengezet dat met het vaststellen van een bestemmingsplan het vorige bestemmingsplan in beginsel wordt *overschreven*. De figuur van ‘overschrijven’ is er niet een die we kennen uit de Awb; zoek in de Awb op ‘overschreven’ of terminologische variaties hierop en je zult niets vinden. De figuur van ‘intrekken’ daarentegen is veelvoorkomend. Echter, sinds de inwerkingtreding van de Wro op 1 juli 2008 heeft de gemeenteraad niet meer expliciet de bevoegdheid een bestemmingsplan in te trekken. Van Buuren, Nijmeijer en Robbe leggen dit uit:

“Verdedigd kan worden dat aan een afzonderlijke en als zodanig aangeduide intrekkingbevoegdheid ook geen behoefte bestaat. Blijkens artikel 3.1 Wro moet immers voor het gehele grondgebied van de gemeente een bestemmingsplan gelden. Een intrekking van een bestemmingsplan zonder dat sprake is van een gelijktijdige herziening daarvan zou tot gevolg

hebben dat er ter plaatse geen bestemmingsplan zou gelden. Dat laat de wet niet toe. Zo gezien, kan worden betoogd dat een intrekkingbevoegdheid naast de herzieningsbevoegdheid niet nodig is.” (zie P.J.J. van Buuren, A.G.A. Nijmeijer & J. Robbe, *Hoofdlijnen ruimtelijk bestuursrecht*, Deventer: Kluwer 2017, p. 106).

Kortom, vanwege artikel 3.1 Wro kennen we bij bestemmingsplannen niet (expliciet) de figuur van intrekken, hetgeen niet per se betekent dat dit niet kan (vergelijk ABRvS 1 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:243 en anders in het fiscaal recht: HR 20 januari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT1516, AB 2012/64, m.nt. Ortlep en recent HR 11 juli 2025, ECLI:NL:HR:2025:1132, AB 2025/246, m.nt. Ortlep), maar wel dat het ‘overschrijven’ uitgangspunt is. In gevallen van paraplubestemmingsplannen of andere variaties van partiële herzieningen van een bestemmingsplan kan dat echter tot vragen leiden over welk planologisch regime precies geldt. Zo ook dus in deze uitspraak over het bestemmingsplan “Herinrichting Uitkijkpunt Huls”.

4. Dat ‘overschrijven’ het uitgangspunt is, tenzij uit het nieuwe bestemmingsplan volgt dat het voorgaande bestemmingsplan (al dan niet gedeeltelijk) in samenhang met het nieuwe bestemmingsplan blijft gelden, en dat de planregels en verbeelding hierbij leidend zijn, kan ook al impliciet uit eerdere rechtspraak van de Afdeling worden afgeleid. Ik wijs op de uitspraken van 9 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3085, 2 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3003, 30 april 2025, ECLI:NL:RVS:2025:1923, 10 januari 2024, ECLI:NL:RVS:2024:48, 9 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2203, 2 oktober 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3321 en 26 augustus 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2726. Het is aan de raad (of het college in geval van een uitwerkings- of wijzigingsplan) om expliciet de verhouding te regelen van het bestaande bestemmingsplan tot het nieuwe bestemmingsplan. Bijvoorbeeld door te bepalen dat de herziening een aanvulling is op de bestaande planregels. Indien de raad dit nalaat kan dit tot het oordeel leiden dat het plan rechtsonzeker is. Een voorbeeld waarin principieel voorlag of met de vaststelling van een partiële herziening een rechtsonzekere situatie was ontstaan biedt de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2554. Kort samengevat, biedt de combinatie van planregels, verbeelding en toelichting volgens de Afdeling voldoende rechtszekerheid en kan daarom het ontbreken van een zogenoemde schakelbepaling (zie ook ABRvS 3 augustus 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2142) niet leiden tot de conclusie dat het plan is vastgesteld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Tot slot, deze rechtspraak overziend is voor de vraag of een nieuw bestemmingsplan het vorige bestemmingsplan heeft overschreven

van belang hoe precies de planregels en verbeelding luiden. Voor de vervolgvraag of het geldende planologisch regime – en dat kan dus een combinatie zijn van bestemmingsplannen – niet in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel wordt vervolgens óók de plantoelichting (de bedoeling van de planwetgever) erbij betrokken. En zo hebben we met de hier geannoteerde uitspraak weer een stap gezet in de rechtsontwikkeling. Onder de Omgevingswet zal een en ander wijzigen, omdat het omgevingsplan een gconsolideerde regeling is. Zie daarvoor een uitgebreide beschouwing van P.J.J. van Buuren en A.G.A. Nijmeijer, 'Het vernietigen van omgevingsplanregels', in: B.J. van Ettehoven e.a. (red.), *Evenwichtig bestuursrecht – Voortbouwen op het wetenschappelijke werk van Ben Schueler*, Den Haag: Bju 2025, p. 143–160.

T. Groot

AB 2026/4

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

19 februari 2025, nr. 23/2099 AW
(Mrs. L.M. Tobé, B. Serno, J.J.T. van den Corput)
m.nt. A.M.L. Jansen

Art. 1:3 Awb; art. 9b:1 CAR/UWO

NJB 2025/547

TAR 2025/14

ABkort 2025/44

ECLI:NL:CRVB:2025:265

Bestuur heeft met de brief niet beoogd een bevoegdheid, recht of verplichting voor appellante te doen ontstaan of teniet te doen. Betreft dus geen besluit maar een bestuurlijk rechtsoordeel. Niet onevenredig bezwarend om het daadwerkelijk besluit af te wachten.

Brief van dagelijks bestuur is geen besluit en ook geen bestuurlijk rechtsoordeel. Bestuur heeft met de brief niet beoogd een bevoegdheid, recht of verplichting voor appellante te doen ontstaan of teniet te doen. De brief is er niet op gericht wijziging in de bestaande rechtspositie van appellante te brengen.

Van een rechtsvaststellend besluit is evenmin sprake, omdat de toepasselijkheid van het FLO-overgangsrecht rechtstreeks voortvloeit uit de wettelijke regels en niet afhankelijk is van enig besluit of handeling van het dagelijks bestuur.

Van een situatie waarin het onevenredig bezwarend voor appellante is om het daadwerkelijk besluit af te wachten, alvorens hij in rechte beoordeeld kan krijgen of hij onder de werkingssfeer van het FLO-overgangsrecht valt, is niet gebleken.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank Limburg van 23 mei 2023, 21/122 (aangevallen uitspraak) tussen:

Appellant,

en

Het dagelijks bestuur van Veiligheidsregio Zuid-Limburg, (dagelijks bestuur).

Samenvatting

De Raad oordeelt in deze zaak dat de brief waarin het dagelijks bestuur appellant heeft laten weten dat het FLO-overgangsrecht voor hem niet geldt, geen besluit is en ook geen bestuurlijk rechtsoordeel dat daarmee op één lijn moet worden gesteld.

Procesverloop

Namens appellant heeft gemachtigde hoger beroep ingesteld. Namens het dagelijks bestuur heeft mr. M.P.W. Steuten, advocaat, een verweerschrift ingediend.

De Raad heeft de zaak behandeld op een zitting van 27 november 2024. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. P. Bots. Het dagelijks bestuur heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Steuten, L.W.M. Houben en R.F.M. Coumans.

Overwegingen

Inleiding

1. Bij de beoordeling van het hoger beroep zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

1.1. Appellant is geboren op geboortedatum 1971. Vanaf 1 september 2001 heeft appellant als vrijwilliger bij de brandweer gewerkt. Met ingang van 1 december 2006 is hem als vrijwilliger ontslag op eigen verzoek verleend en is hij aansluitend in beroepsdienst bij de brandweer benoemd.

1.2. Appellant heeft op 31 juli 2019 verzocht vast te stellen dat hij aanspraak kan maken op het overgangsrecht voor ambtenaren in een functie die op 31 december 2005 recht gaf op FLO,¹ zoals bepaald in artikel 9b:1 van de CAR/UWO² (FLO-overgangsrecht). Het dagelijks bestuur heeft bij brief van 29 augustus 2019 (brief) dit verzoek afgewezen. Appellant valt volgens het dagelijks bestuur niet onder de werkingssfeer van het FLO-overgangsrecht, omdat hij per 1 december 2006 in beroepsdienst bij de brandweer in dienst is getreden onder toepassing van hoofdstuk 9a CAR/UWO. Met het besluit van 10 december 2020 is het bezwaar tegen de brief ongegrond verklaard.

¹ Functioneel leeftijdsontslag.

² Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst.